

Sygn. akt VIII Ka 808/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 grudnia 2019 roku

Sąd Okręgowy w Białymstoku VIII Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący **SSO Przemysław Wasilewski**

Protokolant Izabela Zinkiewicz

po rozpoznaniu w dniu 12 grudnia 2019 roku

sprawy J. K.

obwinionego o czyn z art. 92 a k.w.,

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Bielsku Podlaskim

z dnia 12 września 2019 roku, sygnatura akt VIII W 154/19

I. Zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy.

II. Zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 30,- (trzydzieści) złotych tytułem opłaty za drugą instancję oraz obciąża w/w zryczałtowanymi wydatkami za postępowanie odwoławcze w kwocie 50,- (pięćdziesiąt) złotych.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 12 września 2019 r. Sąd Rejonowy w Bielsku Podlaskim Zamiejscowy VIII Wydział Karny w Siemiatyczach uznał obwinionego J. K. za winnego tego, że 16 kwietnia 2019 roku około godziny 12:11 jadąc drogą krajową (...) na trasie D. – W., kierując pojazdem marki M. (...) o nr rej. (...), przekroczył dozwoloną prędkość w miejscu obowiązywania ograniczenia prędkości do 90 km/h, jadąc z prędkością 130 km/h, to jest o wykroczenie z art. 92a kw. Za powyższy czyn skazał go na karę grzywny w wysokości 300 zł i orzekł o kosztach.

Apelację od wyroku wniósł obrońca obwinionego i zaskarżył go w całości. Zarzucił rozstrzygnięciu:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku i mających wpływ na jego treść poprzez ustalenie na podstawie nieprawidłowej (dowolnej) oceny dowodów, że obwiniony J. K. przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, który wyczerpuje dyspozycję art. 92 a k.w.,
2. obrazę prawa procesowego, tj. art. 4 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.w. oraz art. 7 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.w., mającą bezpośredni wpływ na treść orzeczenia, poprzez dowolną w miejsce swobodnej, ocenę dowodów przeprowadzonych w sprawie polegającą na pominięciu istotnych okoliczności wynikających z zeznań świadków oraz wyjaśnień obwinionego świadczących o braku zaistnienia w niniejszej sprawie przesłanek do skierowania wniosku o ukaranie o których mowa w art. 99 k.p.w. i nieprzeprowadzenie w tej kwestii postępowania dowodowego w niezbędnym zakresie,
3. obrazę przepisów postępowania, tj. art. 99 k.p.w. mającą bezpośredni wpływ na treść orzeczenia, polegającą na jego błędnym zastosowaniu i uznaniu, że w sprawie zaistniały przesłanki do sporządzenia wniosku o ukaranie i procedowania w sprawie wykroczenia z art. 92a k.w.,

4. obrazę przepisów postępowania, tj. art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.w. mającą bezpośredni wpływ na treść orzeczenia, polegająca na niezastosowaniu zasady rozstrzygnięcia wątpliwości na korzyść obwinionego,

5. obrazę przepisów postępowania, tj. art. 424 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 82 § 1 k.p.w. mającą bezpośredni wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, polegająca na brakach uzasadnienia w zakresie niewskazania okoliczności faktycznych oraz podstawy prawnej całkowitego pominięcia przez Sąd kwestii braku przesłanek formalnych do sporządzenia wniosku o ukaranie.

W oparciu o powyższe zarzuty wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie obwinionego, ewentualnie jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Zdaniem obrońcy obwinionego sąd dokonał błędu w ustaleniach faktycznych przyjmując, że obwiniony przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Jako argument podaje, że w trakcie rozprawy obwiniony miał twierdzić „nie wiem czy popełniłem wykroczenie”. Apelujący pomija jednak, że wyrażając stanowisko co do postawionego zarzutu, obwiniony stwierdził „Przyznaję się do popełnienia zarzucanego mi wykroczenia” (k. 35v). Sam podkreślił przy tym, że „Kwestia nie jest o wykroczenie, ale o możliwość skierowania wniosku o ukaranie” (k. 35v). Stanowisko to koresponduje ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym. Sąd Rejonowy w sposób szczegółowy i kompleksowy opisał okoliczności w jakich doszło do przekroczenia przez obwinionego prędkości oraz sposób w jaki dokonano pomiaru prędkości kierowanego przez niego pojazdu. Metoda dokonania pomiaru, jego wyniki, a w dalszej kolejności ustalenia Sądu Rejonowego nie zostały zakwestionowane. Sąd Okręgowy nie widząc potrzeby powiela argumentów Sądu Rejonowego przyjmuje je za własne ostatecznie uznając, że J. K. dopuścił się wykroczenia szczegółowo opisanego we wniosku o ukaranie.

Zarzuty apelacyjne skupiają się natomiast wokół kwestii dopuszczalności skierowania do Sądu wniosku o ukaranie. Skarżący twierdzi bowiem, że nie zaistniały ku temu ustawowe przesłanki. Jedną z jego przesłanek jest odmowa przyjęcia mandatu karnego (art. 99 k.p.w.). Zdaniem radcy prawnego brak we wniosku o ukaranie uwagi o odmowie przyjęcia mandatu karnego stanowi przeszkodę do wszczęcia postępowania, bądź w razie jego wszczęcia jest podstawą do umorzenia procesu. Z tym poglądem nie sposób się zgodzić. Nic nie stoi na przeszkodzie, aby Sąd poczynił własne ustalenia w tym zakresie. Wpis o odmowie przyjęcia mandatu, choć dla funkcjonariuszy policji ma charakter obowiązkowy, dla sądu stanowi jedynie informację, która może być pomocna chociażby przy orzekaniu co do winy i kary. Sposób w jaki w sprawie został skonstruowany wniosek o ukaranie nie aktualizuje żadnej z przyczyn odmowy wszczęcia, bądź umorzenia postępowania określonej w art. 5 k.p.w.

Na uwagę zasługuje również fakt, że obwiniony w zasadzie nie kwestionuje, że ostatecznie mandatu nie przyjął. Wskazywał przy tym, że sama kontrola drogową trwała godzinę. Na podstawie jego wyjaśnień, zeznań policjantów oraz sporządzonych notatek stwierdzić należy, że za dokonane wykroczenie został mu zaproponowany przez funkcjonariusza mandat gotówkowy. Propozycja mandatu gotówkowego była konsekwencją problemów związanych z weryfikacją miejsca zamieszkania bądź zameldowania obwinionego. Na taką formę ukarania obwiniony się nie zgadzał. Chciał otrzymać mandat kredytowy. Na wystawienie takiego nie zgadzał się natomiast funkcjonariusz dokonujący kontroli. Ostatecznie obwiniony nie przyjął proponowanego mu mandatu. Sąd Okręgowy nie ma przy tym wątpliwości, że taka odmowa faktycznie nastąpiła. Na dowód tego można powołać chociażby podpisane przez obwinionego pouczenie o prawach i obowiązkach osoby, co do której istnieje uzasadniona podstawa do sporządzenia przeciwko niej wniosku o ukaranie (k. 2). Nie sposób jest uznać, że pismo to zostałoby stworzone, gdyby obwiniony nie odmówił przyjęcia mandatu. Sam proces karny nie jest też procesem formułkowym i odmowa przyjęcia mandatu może nastąpić w sposób dorozumiany (per facta concludentia). Nie jest konieczne, aby podejrzany o popełnienie wykroczenia użył tych konkretnych słów. Natomiast z zachowania obwinionego, tj. godzinnej dyskusji

z funkcjonariuszem policji, niezakończony przyjęciem mandatu, wyprowadzić należy wniosek, że nie przyjął on mandatu. Gdyby było inaczej, to zarówno znajdując się w aktach sprawy notatki urzędowe, a ostatecznie wniosek o ukaranie, nie zostałyby sporządzone.

Reasumując, Sąd Odwoławczy stoi na stanowisku, że w sprawie zaistniały przesłanki do skierowania wniosku o ukaranie. Konsekwencją tego założenia jest uznanie stawianych przez obwinionego zarzutów apelacyjnych za niezasadne. Obraza wskazanych w apelacji przepisów prawa procesowego tj, art. 4 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.w., art. 7 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.w., art. 99 k.p.w., art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.w. nie miała miejsca. Uzasadnienie nie zawierało również braków, które uniemożliwiłyby dokonanie kontroli instancyjnej.

Mając powyższe na uwadze, orzeczono na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w.

Sąd obciążył obwinionego zryczałtowanymi wydatkami postępowania w kwocie 50 złotych na podstawie art. 118 § 1 k.p.w. w zw. z § 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 29 grudnia 2017 r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty sądowej od wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz.U.2017.2467). Natomiast o należnej Skarbowi Państwa opłacie orzeczono na podstawie art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983r. nr 49 poz. 223 z późn. zm.).

SSO Przemysław Wasilewski